

Βασικοί χαρακτήρες

Μαρία Αντουανέτα: Σχεδόν έναν χρόνο βασίλισσα της Γαλλίας, και η Μαρία Αντουανέτα ήδη πλήττει θανάσιμα. Ανάμεσα στα φρουφρου και στα αρώματα, στη ζωή της δεν υπάρχει τίποτα συγκλονιστικό. Η μόδα και οι εκκεντρικότητές της είναι το μοναδικό πράγμα που της τραβά την προσοχή. Μέχρι την ημέρα που αποφασίζει να δημιουργήσει το δικό της σκοτεινό δίκτυο μυστικών υπηρεσιών για να «χώνει διακριτικά τη μύτη της» στις υποθέσεις της Γαλλίας... Και αν είναι δυνατόν, να διαλευκάνει και μερικά ενδιαφέροντα μυστήρια! Και ποιοι ιδανικότεροι μυστικοί της πράκτορες από τον κομμωτή της Λεονάρ και τη μοδίστρα της Ροζ Μπερτάν;

Ροζ Μπερτάν: Η αυστηρή και απαιτητική μοδίστρα Ροζ Μπερτάν είναι πάντα ετοιμοπόλεμη και σπλισμένη με τη δακτυλήθρα και τις βελόνες της. Τώρα καλείται, εκτός από το να εκτελεί το καθήκον της να ντύνει τη βασίλισσα με εντυπωσιακά φορέματα, να συνεργάζεται αναγκαστικά με τον Λεονάρ, αυτόν τον επιπόλαιο κομμωτή, και να λύνει γρίφους και μυστήρια στο όνομα της Αυτής Μεγαλειότητάς της.

Λεονάρ Οτιέ: Επιπόλαιος και πάντα επιμελώς ατημέλητος, ο Λεονάρ είναι ένας αστέρας της παρισινής κομμωτικής, ο μόνος που επιτρέπεται να αγγίζει τα μαλλιά της Μαρίας Αντουανέτας. Με κλίση στα ξενύχτια, το ποτό και τις όμορφες υπάρξεις, η ζωή του θα ήταν απόλαυση αν δεν ήταν αναγκασμένος να συνεργάζεται με τη σοβαρή και πανούργα Ροζ Μπερτάν και να τρέχει πίσω από δολοφόνους και εγκληματίες εκτελώντας διαταγές της καλύτερης πελάτισσάς του, της βασίλισσας της Γαλλίας.

Λουδοβίκος ΙΣΤ΄: «Ο φτωχός», όπως τον αποκαλεί η Μαρία Αντουανέτα, είναι πολύ απασχολημένος με τους μηχανισμούς των ρολογιών και τις κλειδαριές του για να ενδιαφερθεί για τη σύζυγό του ή τους υπουργούς του. Ευτυχώς, η βασίλισσα έχει τα μάτια της τέσσερα, και για τους δύο.

Το μυθιστόρημα διαδραματίζεται το 1775 μεταξύ Παρισίων και Βερσαλλιών, την περίοδο του επονομαζόμενου «Πόλεμου του Αλευριού»: η χώρα την περίοδο εκείνη κλονίστηκε από λαϊκές ταραχές ως αντίδραση στις φιλελεύθερες πολιτικές της νέας κυβέρνησης. Οποιαδήποτε ομοιότητα με γεγονότα μπορεί να είναι μόνο μια σκόπιμη σύμπτωση από τον συγγραφέα. Ή όχι. Ή και ναι.

1

Το βάρος του σε χρυσάφι

Ο Απρίλιος του 1775 ήταν ο ωραιότερος Απρίλιος που είχε ζήσει το βασίλειο της Γαλλίας εδώ και πολύ καιρό. Σε μια γειτονιά κοντά στο Μπουλβάρ ντε λα Μαντλέν, η Ροζ και ο Λεονάρ βοηθούσαν τη σύζυγο του στρατάρχη Ροσαμπό να ανέβει στην άμαξα. Την είχαν ντύσει και την είχαν χτενίσει για ένα τσάι μετά μουσικής στο οποίο ήταν καλεσμένη. Ο Λεονάρ είχε τριπλασιάσει τον όγκο των μαλλιών της, ώστε να μπορέσει η Ροζ να τοποθετήσει ένα «πουφ» που είχαν ονομάσει «Μάχη της Μινόρκας» προς τιμήν των στρατιωτικών επιδόσεων του συζύγου της: μία κανονιοφόρος και ένα μικρό σώμα ανδρών του εμπορικού ναυτικού, με μπαγιονέτες στα τουφέκια τους, ήταν ατάκτως ερριμμένα στα μαλλιά της. Η επιβίβασή της στην άμαξα απαιτούσε λεπτούς χειρι-

σμούς εξαιτίας του όγκου του φορέματος και του ύψους την κόμμωσης. Θα έπρεπε να σηκώσουν την οροφή της καμπίνας.

«Το πουφ είναι εξαιρετικά ογκώδες», απεφάνθη ο κομμωτής.

«Τα μαλλιά είναι πάρα πολύ κρεπαρισμένα», είπε η μοδίστρα.

Έβγαλαν, τελικά, την μπανκέτα, και η πελάτισσα τους κάθισε πάνω σε ένα μαξιλάρι. Η θέση δεν ήταν αναπνευστική, αλλά η κυρία στρατάρχου ήταν σίγουρη ότι θα ήταν το θέμα της ημέρας στη συγκέντρωση στην οποία ήταν προσκεκλημένη. Σίγουρα θα υπήρχαν άλλες πιο νέες, πιο όμορφες, με υψηλότερους τίτλους ευγενείας, αλλά καμιά τους δεν θα ήταν ντυμένη από τη Ροζ Μπερτάν και χτενισμένη από τον Λεονάρ, τους επίσημους προμηθευτές της βασίλισσας. Έμοιαζε με αληθινή πριγκίπισσα. Προς ώρας, βέβαια, τα οπίσθιά της ήταν κατάχαμα, αλλά επρόκειτο για αναγκαία θυσία.

Η Ροζ και ο Λεονάρ έβλεπαν την άμαξα να απομακρύνεται· ένα ακόμη εφήμερο αριστούργημα προορισμένο να προκαλέσει τον θαυμασμό κάποιων καλεσμένων, όσο θα διαρκούσε η βεγγέρα, και να αφανιστεί, στη συνέχεια, όταν η κυρία στρατάρχου θα αποφάσιζε να πάει για ύπνο. Οι πελάτισσές τους ήταν όλες Σταχτοπούτες, και εκείνοι ήταν ανάδοχοι μάγοι και νεράιδες του παριζιάνικου

θηλυκού πληθυσμού που είχε ψυχή παιδική και γεμάτο πουγκί. Η διαφήμιση που τους είχε γίνει χάρη στη Μαρία Αντουανέτα είχε αλλάξει τη ζωή τους. Σχεδιάζαν και έκαναν ακριβώς αυτό που επιθυμούσαν – όσο πιο εκκεντρικό ήταν, τόσο περισσότερο άρεσε.

Κάποιες φορές, υποχρεώνονταν να αναλάβουν παραγγελίες για τις οποίες δεν είχαν καμία διάθεση. Στην προκειμένη περίπτωση, η κυρία στρατάρχου ήταν φίλη της συζύγου του προέδρου Καρανγκό, η οποία είχε υποχρέωση στη δούκισσα της Βυρτεμβέργης, στην οποία, δούκισσα, ουδείς θα τολμούσε να πει όχι. Το κύριο μειονέκτημα του συστήματος με το οποίο δούλευαν ήταν ότι έπρεπε να είναι πάντα μαζί αν ήθελαν να συντελέσουν το καλλιτεχνικό θαύμα τους: ο ένας έκανε το μαλλί αφράτο σαν κρέμα σαντιγί και η άλλη φανταζόταν το ασορτί ρούχο και το καπελάκι που θα συμπλήρωνε το σύνολο. Ήταν καταδικασμένοι να συνεργάζονται είτε το άντεχαν είτε όχι.

Και η αλήθεια είναι ότι ο ένας δεν μπορούσε να βλέπει τον άλλο.

«Καλώς», είπε η Ροζ. «Πού είναι η άμαξα που μας έφερε εδώ;»

Ο Λεονάρ της απάντησε ότι δεν ζήτησε από τον αμαξά να τους περιμένει.

«ΤΙ ΕΙΠΑΤΕ; Κουτορνίθι!»

«Διάβασα ένα άρθρο για τα οφέλη της πεζοπορίας. Τη συνηθίζουν πολύ οι Άγγλοι, οι οποίοι λατρεύουν τη φύση».

Η Ροζ κοίταξε γύρω της για τη φύση, αλλά δεν είδε παρά καβαλίνες αλόγων και τα βρόμικα νερά του υπονόμου που έτρεχαν καταμεσής του λιθόστρωτου.

«Μήπως το άρθρο έλεγε και πώς να αποφύγει κανείς να λερώσει το μεταξωτό του φόρεμα που είναι αδύνατον να καθαριστεί; Και με τα ατλαζένια μου γοβάκια τι θα κάνω;»

Ο Λεονάρ επέμενε να επιστρέψουν με τα πόδια στη Ρυ Σεντ Ονορέ για να απολαύσουν την καλοκαιρινή ημέρα αλλά και για να ασκηθούν λιγουλάκι. Εδώ και οκτώ μέρες δεν είχε βρέξει, η λάσπη στους δρόμους είχε στεγνώσει και είχε γίνει χώμα, οπότε δεν κινδύνευαν να λερώσουν τα πολυτελή ρούχα τους· θα εξοικονομούσαν και το κόστος της άμαξας.

Ένα κλουβί με σπίνους ήταν κρεμασμένο από το περβάζι ενός παραθύρου πάνω από τα κεφάλια τους.

«Ακούτε πώς τιτιβίζουν τα πουλάκια;» ρώτησε ο Λεονάρ.

«Όχι μόνο το μέλι, αλλά και τα σκατά της μέλισσας θα μας τα πάρετε κι αυτά!»

Μια βροντερή φωνή τάραξε την... ειδυλλιακή τους ατμόσφαιρα. Ναι μεν ο ουρανός ήταν καταγάλανος, αλλά οι ψυχές ήταν συννεφιασμένες. Άνθρωποι συγκεντρω-

μένοι μπροστά από έναν φούρνο διαμαρτύρονταν για τις τιμές που είχαν πάρει τον ανήφορο και δεν έλεγαν να σταματήσουν. Παρούσα και μια γυναίκα με τα τρία καχεκτικά παιδάκια της.

«Είναι ντροπή να πουλάνε το ψωμί τόσο ακριβά! Στο τέλος, δεν θα τρώμε ψωμί, αλλά τα κέρματα που έχουμε για να το αγοράσουμε. Έτσι κι αλλιώς, η αξία τους έχει πάει περίπατο!»

Η Ροζ και ο Λεονάρ αισθάνονταν ένοχοι – μόλις είχαν πουλήσει κορδελάκια και ποστίς και είχαν εισπράξει οκτώ σκούδα, ενώ ο κοσμάκης δεν είχε να φάει. Μπήκαν στον φούρνο αγόρασαν μυριάκριβα μερικά καρβέλια και τα μοίρασαν στις μανάδες που περίμεναν απέξω.

Δεν ήταν η πρώτη σιτοδεία που έπληττε το βασίλειο, αλλά η συγκεκριμένη δεν μπορούσε να δικαιολογηθεί με τίποτα γιατί ακριβώς δεν υπήρχε έλλειψη σιτηρών· η τιμή τους, όμως, ήταν απλησίαστη, και αυτό δεν μπορούσε κανείς να το εξηγήσει.

Από το μπαλκόνι ενός πρώτου ορόφου ένας κράχτης φώναζε στους περαστικούς.

«Εδώ, κυρίες και κύριοι, ελάτε να πάρετε έναν λαχνό της λοταρίας των Εγκαταλελειμμένων Παιδιών! Αφήστε την καρδιά σας να μιλήσει! Εκατό τυχεροί θα κερδίσουν αντικείμενα που αξίζουν από πέντε έως είκοσι λίρες! Επωφεληθείτε από την ευκαιρία!»